

In Holten voegden de twee burens Meijerink en Baltes hun bedrijven samen om voldoende toekomstperspectief te houden. De één is veehouder, de ander richt zich op veehandel. De taakverdeling is gescheiden gehouden, net als de ingebrachte eigendommen.

Een koppel rode en zwarte Holsteins in één perceel is tegenwoordig geen unicum meer. Het verhaal achter deze melkkoepen is wel bijzonder. Zwartbontveehouders Johan en Thea (beiden 42) Baltes en roodbontliefhebbers Gerrit (38) en Annemieke (34) Meijerink besloten hun twee buurbedrijven in Holten samen te voegen. 'Om boer te kunnen blijven moesten we dit doen. Dat wil niet zeggen dat deze samen-

werking een noodsprong is, het is een nieuwe uitdaging', vertelt Gerrit Meijerink. Oorspronkelijk kenden de bedrijven van Meijerink en Baltes veel overeenkomsten. Circa 325.000 kg quotum, ruim 20 hectare grond en in beide situaties wilden de vaders in het meewerken een stap terug doen. Samenwerking tussen de burens was niet nieuw: meerdere machines waren al samen aangekocht. Johan Baltes: 'Op een ver-

Thea en Johan Baltes, Gerrit en Annemieke Meijerink: 'We hebben meer vrijheid gekregen'

jaardag hadden we het over de toekomst van onze bedrijven. Ik maakte toen de opmerking: 'Je kunt onze koeien er ook wel bij melken.' Later zijn we daar serieus over na gaan denken.'

De Rabobank en Alfa-accountants deden een studie naar het samenvoegen van de bedrijven van Meijerink en Baltes. Daarnaast schetsten ze diverse toekomstscenario's voor de individuele bedrijven. 'Voor mij is de veehandel altijd het belangrijkste werk geweest. Mijn vader deed het meeste werk bij de melkkoepen. Handelen en daarnaast al het werk op het bedrijf zelf doen is geen optie. Voor een knecht is het bedrijf te klein en met een melkrobot ben je het werk ook

prettig. Als we willen kunnen we een weekend weg met vrienden, of op vakantie. We hebben beiden meer vrijheid gekregen.' Voor Meijerink is het inplannen van de werkzaamheden een behoorlijke omschakeling. Zowel het aantal koeien als het bedrijfsoppervlak is verdubbeld, waardoor het werk veel meer tijd vraagt. 'Bovendien ben ik voordat de bedrijven samengevoegd zijn ook nooit volledig boer geweest', vertelt Meijerink. 'Ik heb vaak gedacht: nu mag het wel wat rustiger worden. De grootste aanpassingen, zoals het verbouwen van de stal, zijn gedaan. Gelukkig helpt vader nog volop mee in het bedrijf. Vanaf deze winter moeten we een normaal ritme op kunnen bouwen.'

Overbezetting in de winter

Eind mei 2001 kwamen de zwartbonte koeien van Baltes bij de roodbonten van Meijerink in het koppel. Die eerste zomer melken ze 90 koeien in de melkput, waar er tot op dat moment gemiddeld 40 dieren waren. De afspraak was eerst één jaar de nieuwe situatie te testen, zonder grote investeringen te doen. Als gevolg hiervan werd in de eerste winter volgens een soort noodscenario gewerkt. Aan het einde van het weideseizoen verkochten Meijerink en Baltes twintig koeien. De zeventig overblijvende melkkoepen worstelden zich door de winter heen in de vijftig ligboxen tellende stal van Meijerink. 'Het was een opvallend gezicht, zoveel koeien in de stal. Bijna nooit was er een ligplaats onbezet, maar we hadden ook geen enkele damslaper', herinnert Meijerink zich. 'We hebben behoorlijk wat geld in bijvoorbeeld de voeding gestoken om de koeien de winter door te krijgen.'

Tevredenheid over het eerste jaar leidde tot uitbreiding van de bestaande stal naar 110 ligplaatsen, waarvan er negentig benut worden. Met dit aantal melken de burens volgens de gegevens van de laatste melkcontrole een rollend jaargemiddelde van 8500 kg melk met 4,20 % vet en 3,45 % eiwit. 'De veranderingen van de afgelopen twee jaar hebben zeker invloed gehad op de melkproductie. Maar er zit een stijgende lijn in', vertelt Meijerink. 'De grootste veranderingen hebben we gehad. Nu maar melken en koeien fokken.' Baltes houdt zich afzijdig van de fokkerijbeslissingen: 'Meijerink is de boer, ik ben de handelaar. Ik kan me wel overal mee gaan bemoeien, maar dan moet ik er ook nog verstand van hebben.'

Christel van Raay

Johan Baltes: 'Meijerink is de boer, ik ben de handelaar'

Melken voor de buurman

niet kwijt', legt Johan Baltes zijn situatie uit. 'Verleasen was toen nog een mogelijkheid, maar dan groeit je bedrijf niet meer. Voor de kinderen is er nu nog een kans om boer te worden.'

Gerrit Meijerink heeft een aantal jaren buiten het bedrijf als calculator en werkvoorbereider bij een afrasteringbedrijf gewerkt. 'Ondanks de investeringen in quotum die we de laatste jaren gedaan hebben, bleef ons bedrijf voor een goede toekomst

De oorspronkelijke roodbonte bezetting van stal Meijerink deelt het uitzicht nu met de zwartbonte veestapel van buurman Baltes

te klein. Als we zelfstandig verder wilden waren de investeringskosten wel erg hoog.'

Meer werk, meer vrijheid

Sinds mei 2001 is het bedrijf in de praktijk één geworden, op papier zijn de zaken strikt gescheiden. Het bedrijfsquotum van 650.000 kg melk is voor de helft van Meijerink en de andere helft behoort aan Baltes. Beide veehouders hebben 21 hectare huiskavel voor de samenwerking gereserveerd. 'Het is een soort pachtconstructie', legt Gerrit Meijerink uit. 'We verpachten onze grond, gebouwen en quotum aan de maatschap. Vanuit de maatschap krijgen we een pachtbedrag terug. Op deze manier

houden we onze eigendommen strikt gescheiden.'

De veehandel van Baltes blijft volledig buiten de samenvoeging van de twee melkveebedrijven, toch heeft het invloed op de werkwijze. 'Ik ben hele dagen weg voor de handel. Daarom krijgt Gerrit meer vergoeding voor arbeid', stelt Baltes.

Terwijl de burens koffie drinken zetten ze de opvallendste veranderingen op rij. 'Vroeger was het altijd vroeg opstaan. Eerst melken en dan de weg op. Nu hoeft dat niet meer. De eerste jaren heb ik verschrikkelijk veel moeite gehad om daaraan te wennen', vertelt Baltes. 'Maar jullie melken wel om het weekend', vult Meijerink hem aan. 'Dat is voor ons heel

